

[Fritze Teisen.]

at disse Kriseforslag ikke vilde føre til noget. Saa kom altsaa den 17. April et Lovforslag, der siges at komme som Erstatning for disse Kriseforslag. Men naar man forlanger det behandlet som en Helhed, kan man ikke komme udenom den Betragtning, at Regeringen siger: Nu fremsætter vi dette Lovforslag og forlanger det vedtaget paa een Gang; det ved vi, at Rigsdagen ikke vil gaa med til, og saa har vi det at gaa ud med til Vælgerbefolkningen, at vi har villet give baade til højre og til venstre og forud og bagud og alle Vegne, men at Rigsdagen har hindret os deri. Hvis Regeringen virkelig havde haft noget saadant i Tanken, burde den være kommet med de enkelte Forslag stykkevis, saa havde der dog været Udsigt til, at der kunde være kommet noget ud af det; men saaledes som Lovforslaget foreligger i Øjeblikket, ved den højtærede Regering meget vel, at Oppositionspartierne ikke vil gaa med til en hel Del af de foreslaaede Ting. Regeringen mener nu selv, at den staar dejligt og kan gaa ud og fortælle Befolkningen: Vi har virkelig gjort alt, hvad man kunde forlange af os. Nej, den rette Betegnelse for dette Lovforslag er den Betegnelse, som blev brugt af et af det høje Tings Oppositionsmedlemmer i Gaar om et andet Lovforslag, idet vedkommende udtalte, at det var en Narresut. Det er dette Lovforslag overfor hele Vælgerbefolkningen, fordi det slet ikke er Regeringens Tanke, at Lovforslaget vil blive vedtaget eller kan vedtages, og det skal Befolkningen ude i Landet vide klart og tydeligt.

Paa Finansloven er der nu bevilget et Beløb af 10 Mill. Kr. til Fordeling mellem Kommunerne. Hvordan disse 10 Mill. Kr. vil blive fordelt, og hvordan Forholdet i det hele taget vil blive, er der ingen af os, der ved, men man kan ikke sige, at Kommunerne ikke har faaet nogen som helst Hjælp i denne Situation, for de har faktisk faaet 10 Mill. Kr. Men nu foreslaar man med det samme at anvende det Overskud, der er budgetteret paa indeværende Aars Finanslov. Jeg vil dertil sige, at jeg synes, det vilde have været rimeligere, om man havde skudt Bjørnen, før man solgte den, thi det, man gør i Øjeblikket, er, at man foreslaar at anvende det Overskud, som er budgetteret, men om hvilket hverken den højtærede Regering eller nogen i dette Ting er klar over, om der virkelig kommer et Overskud eller ej. Man udsætter sig med andre Ord ved denne Hjelpeforanstaltning for at bringe et betydeligt Underskud ind paa Finansloven. Jeg maa gaa ud fra, at den

højtærede Finansminister har billiget denne Fremgangsmaade, men jeg synes, den er noget i Strid med den Forsigtighed, som den højtærede Minister ellers undertiden anvender paa andre Punkter.

Det foreliggende Lovforslag er delt i to Dele, en Del omfatter Hjælp til Kommunerne, en anden Hjælp til mere private Foretagender. Jeg er fuldt enig med det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe), naar han siger, at han ikke kan se, at der er nogen som helst Anledning til at anvende Arbejdsløshedsfondens Midler i dette Tilfælde; det kan vi heller ikke se, der er nogen som helst Anledning til. Men saa foreslaar man, at de Kommuner, som i 3 Maaneder, fra 1. Februar til 30. April, har anvendt et vist Beløb til Hjelpekasserne, skal have Refusion. Der er altsaa kun Tale om de Kommuner, som har anvendt et vist Beløb, og derved præmierer man uvilkaarlig de Kommuner, som maaske paa visse Punkter har været, skal vi sige en lille Smule flotte, medens man samtidig sætter nogle andre Kommuner i Skamsekrogen, nemlig de Kommuner, som i Efteraarstiden, da Arbejdsløsheden ogsaa var høj og maaske højere, end den har været i den sidste Maanedstid — det skal jeg nu ikke kunne udtale mig om —, har iværksat fornuftige Arbejder for at hjælpe paa Arbejdsløsheden og formindske Hjelpekasseudgifterne. Dem sætter man nu helt udenfor, idet man kun vil yde Hjælp til Arbejder, iværksatte i Tiden efter 1. Februar. Altsaa, alle de Kommuner, som har iværksat Arbejder i Tiden inden 1. Februar og derved formindsket Hjelpekassernes Udgifter, faar overhovedet ingenting, og man maa erindre, at de Arbejder, som de har sat i Gang i Efteraaret, strækker sig for mangfoldige Kommuners Vedkommende langt ind i det kritiske Tidsrum, Tiden fra 1. Februar til 30. April.

Saa siger man endvidere, at Kommunerne skal have Hjælp til den Del af Udgifterne, der er ydet som Arbejdsløshedshjælp, og efter § 3 skal Socialministeren fastsætte de nærmere Regler for Regnskabsaflæggelsen o. s. v. Men nu kan man ganske sikkert gaa ud fra, at en Mængde af disse Kommuner ikke har nogen som helst klar Opførelse af, hvilke Beløb der er anvendt netop til Arbejdsløshedshjælp, og hvilke der er anvendt til andre Formaal, idet det undertiden er uhyre vanskeligt at afgøre, hvad der er den egentlige Aarsag til den ydede Hjælp. De Kommuner, som ikke kan fremlægge et nøjagtigt Regnskab paa dette Punkt, vil altsaa ogsaa blive handikappet. Det viser,